

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 92.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392235920/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

han pludselig opmærksom på Tues Ansigt, stirrede på ham og trak Brynene i Vejret.

«Er du gal? Hvad er du gal for? Hvad har jeg gjort dig?»

Tue højede Hovedet, han kæmpede forgæves for at holde Benene rolige, de rystede under ham, så han knap kunde stå. Sigurd nærmede sig forsigtigt, bøjede sig pludselig frem og lagde sin Pande ind til Tues, hans blå Øjne smilte ind i hans:

«Herre Gud — Tue, liden Tue, blev han fornærmet? så — så — kom nu, så løber vi ned i Haven og får os en regulær Tagfat — så går det over.»

Der gød sig en Hede gennem Tue, han stirrede fortryllet ind i disse blå, livsfyldte Øjne.

«Lille Pige, lille Pige — kom så,» lokkede Sigurd.

Da kastede Tue sig med Et ind til ham, kyssede ham på Øjne, på Næse, på Mund, stammende i voldsom Gråd: «Sigurd! Sigurd!»

«Så — så — hvad Satan er nu det? er Drengen da rent forrykt?» Sigurd gjorde sig forbavset fri.

— — — — —
Lidt efter fløj de rundt nede i Haven, i vild Galop gennem de grusede Gange, over Plæner og Buskaser. De legede Hund efter Hare.

— — — — —
Fra den Dag blev Skabet, den fordums fælles Helligdom, aldrig mere åbnet. Med Alf og Anton var det ude — det kunde ikke være aadet, de havde for evigt vendt deres Øjne fra ham, han kunde aldrig mere vente at finde Tilgivelse hos dem. Ti det var ham jo ej en Gang muligt at angre, hvad der var hændet. Han havde jo længe sukket efter den Befrielse, som nu var kommet. Og før eller senere måtte det dog være sket — andre havde måske kunnet holde ud, han kunde ikke, dertil var han for lille og fej. Men at det skulde være gået så vidt, at han roligt havde hørt Sigurd vrængende bespotte alle disse dyre-

have, enfoldige Ting, som Alf og Anton havde drømt så rige Drømme over, og som de havde fablet om i deres Dødsstund, nej, det havde han dog aldrig troet. Han begreb ikke mere sig selv, kun det vidste han, at tilbage kunde han ikke komme. Frem, frem måtte han, bort, bort fra Alf og Anton.

Og så klyngede han sig da med al sin Selvopholdelsesdrift til Sigurd, ødslende al sin Kærlighed på ham, skinsygt vågende over hvert af hans Øjeblikke. Han var sammen med ham fra Morgen til Aften, men dette var ham ikke nok; når de skiltes i Mørkningen og begav sig hver til sit Hjem, plagedes han idelig af det Spørgsmål: hvor er nu Sigurd? Hvad tager han sig nu for? Hvem taler han nu med? Hvem ser på ham? Navnlig nagedes han ved Tanken om alle Sigurds tidligere Venner; han frygtede for, de skulde erobre ham tilbage og anspændte sig derfor til det yderste for at beholde ham hjemme bag Havens grønne Hyldehegn. Han tog end ikke i Betænkning at åbenbare ham alle de Lege, han havde leget med Alf og Anton -- og hvorfor ikke? hvad havde han at skjule efter Historien med Skabel? dybere kunde han ikke synke. Men det hjalp alt sammen intet. Sigurd brød sig ikke om disse meget fantastiske, men lidet kraftige Lege og fandt snart Havens Grænser for snævre.

Så foreslog Tue, at de skulde lege ude i Skovene langs Fjordens søndre Bred, og han beskrev dem så begejstret, at han til sidst fik den modvillige Sigurd med. Herude kendte Tue jo hver Sti og hvert Smuthul fra sine Eftermiddagsture med Moder og Regitze, mens det for Sigurd var en hel ny Verden, som han virkelig også en Tid lang lod sig fængsle af. De kravlede op ad de stejle Banker og rutsjede ned i de dybe Kløfter eller lagde sig på Lur i de løvfaldsbrunne Jordhuler og plaffede efter de forbi-svirrende Krager, så Krudtrøgen sved dem i Næsen.